

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

351.74

Hely

Idő

"1902"

Személy

Helvszám

351.74

1902

Szerző

Cím

London és Budapest.

Forrás:

Magyar estilap.

Bp.

1902 VI/25

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

London és Budapest.

Két hír jelent meg a mai lapokban; az egyik Londonból jött és elmondja, hogy a londoni rendőrbíró a braganzai herceget az esküdtek elé utasította. További részleteiben a regeli lapok közleménye téves, a mennyiben azt mondja, hogy a rendőrbíró kijelentette volna, hogy ő a felmentésért nem vállal felelősséget és ezért utalja az ügyet az esküdtek elé.

Ez már félhivatalosan transzformált tudósítás, mely azt akarja elhitetni velünk, hogy a rendőrbíró tulajdonképpen ártatlannak tartja a herceget. A tény azonban az, hogy a rendőrbíró a bűncselekményben nem vétiséget, hanem büntetést lát és így nem kompetens az elbírálásra. Hiteles külföldi tudósítás szerint a rendőrbíró azt jelentette ki, hogy ő azért nem vállalhat felelősséget, hogy a herceg szabad lábon védekezzék; szóval: a herceget vizsgálati fogságba akarta helyezni és ilyen értelemben tett is jelentést az illetékes esküdtszék elnökének, a ki 36.000 frt óvadék ellen megengedte, hogy a herceg a tárgyalásig szabad lábon maradhasson.

Ezzel szemben áll a másik, a budapesti hír, mely azt regéli, hogy

az ügyészségnek eszeágában sincsen a rendőrségtől átkérni a leányrontási botrány iratait és nyugodtan bevárja, míg a rendőrség végez. A rendőrség pedig úgy végez, hogy kerítőnöket és napszámosokat kihallgat, de beéri ezek egyszerű tagadásával és nem is kutatja a tulajdonképeni bűnösöket; sőt mi több, egy-egy lap már meg is nevezett, vagy kézzelfoghatóan utalt egyes nagyobb állású és rangú urakra és a rendőrség ezeket az urakat be sem meri idézni.

Ez a különbség az angol és a magyar eljárás között és azért van Angliában törvénytisztelet és becsülik meg a rendőrséget, míg nálunk csak arra való a törvények, hogy nagyfejű bűnösök lehetőleg kibujanak alóluk; a rendőrséget pedig a közönség semmibe sem veszi, legfeljebb rossz élceket farag róla és állandóan guny tárgyává teszi.

Még a legalsóbb népréteg is fitymálja a rendőrséget és egészen mindennapos dolog, hogy a rendőröket szidalmazzák és megverik. A törvénytiszteletnél állandóan vannak feljelentések hatóság elleni erőszakról.

Bezzeg másképen volna az, ha az volna az általános meggyőződés,

hogy egyenlő mértékkel mérnek mindenkinek és hogy a legnagyobb ur ellen is ugyanazzal az igazsággal és kimételetlenséggel járnak

el, mint a koldus ellen. Egyik élelapunk minden héten variálja a vak koldus és a rendőr esetét; nem pusztá éle ez, hanem szomorú és igaz szatíra. Pedig nálunk is úgy lehetne, hogy a konstáblér egy kis botocskával járna csak és nem kardosan és karabélyosan. Közönségünk, különösen itt a fővárosban, le a legalsóbb néprétegeig már eléggé művelt, hogy meg tudja hajolni a hatósági tekintély előtt, ha az a hatóság rászolgált arra a tekintélyre; de a míg az a közérzés, hogy a kis tolvajokat felakasztják és a nagyokat élszalasztják, a rendőrségnek soha sem lesz elég becsülete a közönség előtt.

Valóságos irigységgel nézzük Angliát, a hol a jogszolgáltatás rendíthetetlen alapokon nyugszik, a hol a bírót, a rendőrt, szóval az igazságszolgáltatás legfelsőbb és legalsóbb közegét egyaránt nem lehet eltántorítani a maga egyenes, törvényes útjáról, még ha a miniszterelnök, vagy nálánál is magasabb egyén is vetné magát közbe.

Nálunk a braganzai hercegnek a hajaszála sem görbült volna; a rendőr, a ki tetten érte volna, még bocsanatot kért volna tőle, hogy nem ismerte és elég merész volt néhány pillanatra megzavarni a fenséges ur nemes mulatságát. Ott láttuk az élő példát, mikor miniszterünk és volt miniszterelnökünk párbajoztak. Lovas rendőrök vágattak a kocsik előtt és a párbaj színhelyét gyalogos rendőrök őrizték, nehogy hivatalnok megzavarják az ügylet lebonyolítását. Angliában a rendőrség, ha előleges tudomása lett volna a párbajról, egyszerűen megakadályozta volna; ha pedig tetten érte volna a kegyelmes urakat, minden igazolás ellenére letartóztatta volna és a bíró legalább két évi fegyházzal tetézte volna a letartóztatást.

Mindenesetre biztatóbb jogalap, ha a rendőrség és bíróság szigorúan és kimételetlenül, személyválogatás nélkül alkalmazták a törvényt, mintha a hatósági közegek a sötétben vétkezőknek világítanak.